

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

HISTORIAE EC||CLESIASTICAE PARS || PRIMA, QVA CONTI-||NENTVR ||
Eusebij cognomento Pamphili Cæsareæ Palæ-||stinæ Episcopi lib. 10.||
Eiusdem de vita Constantini magni lib. 4.|| Oratio Constantini magni ad
sanctoru[m] cœtu[m].|| Oratio eiusdem Eusebij in laudem Constanti-||ni
magni ad trigesimum ...

Christopherson, John

[Köln], 1569

De dißidio episcoporum in Asia de Paschate, & quomodo omnes de eodem
consenserint. Cap. XXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-29861

Seruator à mortuis resurrexerit, ieiunia dissoluerentur) istum modum obseruare, idcirco concilia & conuentus episcoporum in vnum cogebantur, & omnes vna sententia decretum ecclesiasticum, nempe vt non alio die aliquando, quam dominico, mysterium domini resurrectionis à mortuis celebraretur, & vt in hoc solo, ieiuniorum, quæ circiter pascha fieri solent, finem faceremus, per literas ad omnes ecclesias scriptas ratum faciebant. Decretum autem episcoporum, qui tū erant in Palæstina conuocati, ad hanc vsque ætatem scriptis custoditum est. In quorum Synodo Theophilus Cæsariensis ecclesiæ episcopus, & Narcissus episcopus Hierosolymorum præfides fuerunt. Aliud etiam est episcoporum, qui Romæ similiter conueniebant, de eadem controuersia statutum: quod quidem Victorem id temporis episcopum fuisse declarat. Aliud item episcoporum Ponti, quibus Palmas, vt pote antiquissimus & maxime venerandus præfidebat. Aliud ecclesiarum Galliæ, quas Irenæus regebat episcopus. Aliud porro ecclesiarum, quæ Osœenam, & reliquas in eo loco ciuitates incolebāt. Aliud separatim Bacchilli ecclesiæ Corinthiorum episcopi, & alia deniq; aliorum propè infinitorum, qui vno consensu, iudicioq; vno eandem de illius festi obseruatione tulere sententiam. Atque istorum omniū vna hæc, quam docuimus, consentiens erat decisio.

De dissidio episcoporum in Asia de Paschate, & quomodo omnes de eodem consenserint.

CAP. XXIII.

Episcope autem in Asia coactis, qui morem iam olim ipsis à maioribus traditum sedulo obseruandū constantiter asseuerabant, præfuit Polycrates. Qui in ea epistola, quam ad Victorem, & ecclesiam Ro. scripsit, traditionem ad ipsius vsq; tempora deductam, his fere verbis exponit. Nos diem Paschatis integre incorrupteque, recolimus, neq; addendo quicquam, neque detrahendo. Etenim hic in Asia obdormierunt in domino præclara, illa ecclesiæ seminaria (quæ quidem in die aduentus domini,

supra fo.
29.

mini, quo cum gloria & maiestate è cælis venturus sit, &
 omnes sanctos excitaturus, denuo resurgent) Philippum
 dico, vnum ex septem diaconis, qui Hierapoli exiit è vi-
 ta, & duas eius filias, quæ virgines ad summam senectu-
 tem manserunt, & alteram illius filiam, quæ spiritus sancti
 afflatu inspirata, vitam pie traduxit, Ephesique obiit in
 domino. His accedit Ioannes, qui super pectus domini
 recubuit, qui sacerdos fuit, qui laminam auream gesta-
 uit, qui martyr & doctor extitit, qui tandem Ephesi
 morte confopitus, occubuit. Quid Polycarpum cõme-
 moré, qui Smyrnæ episcopus & martyr fuit? Quid Thra-
 seam episcopum, & martyrem Eumeniæ natum citem,
 qui Smyrnæ ex hac luce migravit? Quid attinet dicere
 de Sagari episcopo & martyre, qui Laodiceæ mortem
 appetiit? Quid porro beatum Papirium, & Melitonem
 eunuchum recéscam, qui spiritus sancti instinctu afflatus,
 totum vitæ suæ tempus pie sancteq; exegit: qui Sardis
 tumulo conditus est, expectans Christi è cælo ad vniuer-
 sam carnem visitandam aduentum: in quo ex mortuis re-
 surget? Isti omnes diem Paschatis decimo quarto die
 Lunæ ex euangelii præscripto obseruarunt, nihil ab eo
 instituto ac more plane digressi, sed secundum regulam
 & normam fidei, eum assidue tenuerunt. Atq; ipse etiam
 Polycrates, qui inter vos omnes postremas sane fero, ex
 maiorum meorum & cognatorum traditione, quorum
 libenter infisto vestigiis, illud ipsum perpetuò obseruo.
 Septem erant episcopi cognatione mihi coniuncti: ego
 autem octauus sum. Atq; hi maiores mei & cognati tum
 diè Paschatis, semper celebrarunt, cum sit populo Iudai-
 co in more positù, panes azymos apparere. Ego igitur
 fratres, qui sexaginta quinq; annos in domino vixerim,
 qui multis cum fratribus per orbem terrarù dispersis, de
 fide communicarim, qui vniuersam sacram scripturam
 studiose euoluerim, his quæ nobis ad terrorem obiiciun-
 tur, minimè conturbor. Mei enim maiores dixerunt,
 magis deo, quàm hominibus obtemperandum. Deinde
 ista subnectit de episcopis, qui ei has literas scribenti
 præsto aderant, eisdemque vno ore assenserunt. Pos-
 sem, inquit hoc loco episcopos, qui mihi in concilio a-
 derant

derant commemorare : quos vt accerferem à vobis rogatus, diligenter accersebam. Quorum nomina si subscriberem, nimis multa viderentur. Qui, licet me hominem cum persona humilem, tum ingenio pertenui animaduertent, tamen cum intelligerent me istos canos non frustra gessisse, nec æratem hactenus contriuisse temere, sed semper in Christo Iesu vitam traduxisse, epistolam hanc sua approbatione confirmarunt.

Quomodo Victor Ecclesie Romanæ episcopus omnes Asiæ ecclesias, a communione exclusit. &

Irenæi ad eundem epistola.

CAP. XXIIII.

HIS rebus adductus Victor, qui tum Ro. ecclesie præerat, totius Asiæ ecclesias cum aliis finitimis, tanquam alterius fidei & opinionis simul omnes (vt complectar breui) à communi vnitatem ecclesie amputare conatur, & in eos per literas grauitè inuehitur, atque adeo omnes fratres, eam incolentes regionem, prorsus à communione secludendos edicit. Verum ista ceteris omnibus parum placebāt episcopis. Illum igitur contra magnopere adhortabantur, vt pacis, concordie, & charitatis erga proximos diligentem curam haberet. Quorum verba vtpote Victorem acrius & acerbius coarguentium scriptis prodita, adhuc extant. Inter quos Irenæus, quanquam per literas scriptas ex persona fratrum in Gallia, quibus præerat, tradit mysterium resurrectionis domini solo die dominico recolendum quidem esse, Victorem tamen de hoc videlicet, ne tam multas ecclesias omnino propter traditionis ex antiqua consuetudine inter illas usurpatæ obseruationem, à corpore vniuersæ Christi ecclesie penitus amputet, cum pleraque alia, tum ista, quæ sequuntur, apposite & conuenienter admonet, his fere verbis. Non enim de die Paschatis solum, sed etiam de ieiunii ratione, & modo est ista constituta controuersia. Quidam namque v-

num